

Arrest

nr. 222 525 van 12 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KABONGO MWAMBA
Louizalaan 441 bus 13
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 15 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2018 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 25 februari 2018 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [K.]

voornaam: [A.D.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS: [M.J.P.] [...], Frankrijk

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone LPA Zaventem op 24/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden,

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften. Hij legde een vervalste Franse identiteitskaart op een aliasnaam voor en wou op basis hiervan naar het Verenigd Koninkrijk doorreizen. (PV HV/21/RB.001630/2019 door LPA Zaventem)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 24/02/2019 aan de politie van LPA Zaventem dat hij een dag in België was om zijn broers en zussen te bezoeken en dat hij daarna terug naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen omdat hij daar familie heeft. Hij verklaart dat hij niet terug kan naar Congo omdat hij daar vervolgd, gemarteld en gedood zal worden. Hij voert oppositie tegen het regime. Betrokkene voert geen verdere details aan waarom hij deze behandeling zou ondergaan, hij vermeldt evenmin tot welke oppositiepartij hij dan wel behoort. Wat betreft een terugleiding naar Congo, ook daar stellen we vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel

in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart familie te hebben in het Verenigd Koninkrijk en in België, het zou gaan om broers en zussen die mogelijk beschikken over en verblijfsrecht. Dit opent geen verblijfsrecht in België. Betrokkene is meerderjarig, de relaties tussen meerderjarige broers en zussen worden verondersteld niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Betrokkene krijgt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, hij kan hiervan echter de opheffing aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Hij kan vanuit het buitenland ook een procedure opstarten op legale wijze terug naar België te komen. Er is dus geen risico op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend .binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 22/02/2019 in België te verblijven. Hij kan dit echter niet aantonen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene legt een vervalste Franse identiteitskaart voor aan de luchthavenpolitie. Hij probeert duidelijk de autoreiteiten te misleiden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften. Hij legde een vervalste Franse identiteitskaart op een aliasnaam voor en wou op basis hiervan naar het Verenigd Koninkrijk doorreizen. (PV HV?21?RB.001630/2019 door LPA Zaventem)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 24/02/2019 aan de politie van LPA Zaventem dat hij een dag in België was om zijn broers en zussen te bezoeken en dat hij daarna terug naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen omdat hij daar familie heeft. Hij verklaart dat hij niet terug kan naar Congo omdat hij daar vervolgd, gemarteld en gedood zal worden. Hij voert oppositie tegen het regime. Betrokkene voert geen verdere details aan waarom hij deze behandeling zou ondergaan, hij vermeldt evenmin tot welke oppositiepartij hij dan wel behoort. Wat betreft een terugleiding naar Congo, ook daar stellen we vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of

bestrafningen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart familie te hebben in het Verenigd Koninkrijk en in België, het zou gaan om broers en zussen die mogelijk beschikken over en verblijfsrecht. Dit opent geen verblijfsrecht in België. Betrokkene is meerderjarig, de relaties tussen meerderjarige broers en zussen worden verondersteld niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Betrokkene krijgt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, hij kan hiervan echter de opheffing aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Hij kan vanuit het buitenland ook een procedure opstarten op legale wijze terug naar België te komen. Er is dus geen risico op een schending van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone LPA Zaventem op 24/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 22/02/2019 in België te verblijven. Hij kan dit echter niet aantonen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene legt een vervalste Franse identiteitskaart voor aan de luchthavenpolitie. Hij probeert duidelijk de autoreiteiten te misleiden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften. Hij legde een vervalste Franse identiteitskaart op een aliasnaam voor en wou op basis hiervan naar het Verenigd Koninkrijk doorreizen. (PV HV/21/RB.001630/2019 door LPA Zaventem)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 24/02/2019 aan de politie van LPA Zaventem dat hij een dag in België was om zijn broers en zussen te bezoeken en dat hij daarna terug naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen omdat hij daar familie heeft. Hij verklaart dat hij niet terug kan naar Congo omdat hij daar vervolgd, gemarteld en gedood zal worden. Hij voert oppositie tegen het regime. Betrokkene voert geen verdere details aan waarom hij deze behandeling zou ondergaan, hij vermeldt evenmin tot welke oppositiepartij hij dan wel behoort. Wat betreft een terugleiding naar Congo ook daar stellen we vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart familie te hebben in het Verenigd Koninkrijk en in België, het zou gaan om broers en zussen die mogelijk beschikken over een verblijfsrecht. Dit opent geen verblijfsrecht in België. Betrokkene is meerderjarig, de relaties tussen meerderjarige broers en zussen worden verondersteld niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Betrokkene krijgt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, hij kan hiervan echter de opheffing aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Hij kan vanuit het buitenland ook een procedure opstarten op legale wijze terug naar België te komen. ER is dus geen risico op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding (...)

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de

maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg is het beroep onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur (*“le principe de bonne administration”*), van de artikelen 74/11 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de rechten van verdediging en van het hoorrecht. Verzoeker voert tevens aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt als volgt:

“En ce que ;

Attendu qu'il ressort de l'arrêt de la Cour de justice de l'Union européenne C-I 16/13 du 5 novembre 2014, que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense, lequel constitue un principe général du droit de l'Union ;

Que le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50) ;

Que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. [...] Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59) ;

Que le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34) ;

Qu'en égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257) ;

Que ce droit d'être entendu est applicable en l'espèce dans la mesure où les trois conditions cumulatives prévues par la Cour de justice sont réunies. En effet, premièrement, la décision entreprise lui cause grief dans la mesure où elle le contraint à quitter le territoire alors qu'il développe une vie familiale en Angleterre qui rentre dans le cadre de l'article 8 de la CEDH ;

Que la décision entreprise constitue la mise en œuvre du droit européen dans la mesure où il s'agit d'une décision de retour au sens de la directive 2008/115/CE ;

Que le respect du droit d'être entendu aurait pu conduire à la prise d'une décision différente dans la mesure où le requérant a invoqué des éléments relatifs à sa situation personnelle, notamment :

- L'existence d'une vie familiale dans son pays de résidence avec, d'une part, sa femme, Mme [F.M.], et d'autre part ses enfants [...], tous de nationalité britannique ;

- Le requérante vit en Angleterre depuis plus de 10 ans, et il y est durablement établi et intégré au regard de la vie familiale qu'il y développe.

- Le requérant est arrivée en Angleterre, il y a plus d'une dizaine d'années, fuyant les tensions politiques et les persécutions dont il avait fait l'objet. Il a reconstruit sa vie en Angleterre de telle manière qu'en démocratique du Congo, il n'a plus d'attache.

Que certes, le requérant a eu l'occasion de faire valoir ses observations, mais la partie n'en a pas tenu compte dans la décision querellée ;

Qu'en effet, il a clairement expliqué qu'il avait de la famille tant en Belgique qu'en Angleterre mais surtout qu'il avait des enfants de nationalité britannique et une femme admise au séjour dans ce pays ;

Que ce pan, de sa déclaration ne transparaît pas dans la décision querellée ;

Que la finalité du droit d'être entendu qui est celle «... permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours », n'est pas rencontré par la partie adverse ;

Attendu que la réalité de la vie familiale et privée du requérant n'est pas contestable ;

Que l'article 74/13 prévoit que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Qu'il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs ne soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation ;

Que pourtant, la motivation de l'acte attaqué ne laisse pas apparaître que le ministre ou son délégué ait tenu compte de la vie familiale du requérant et que la partie adverse s'est abstenu de tenir compte des éléments propres à sa situation, la vie de famille qu'il mène, notamment avec sa femme et leurs enfants (mineurs) ;

Qu'il incombait à la partie adverse de tenir compte de l'ensemble des circonstances de fait de la situation du requérant avant de prendre une mesure de sûreté entreprise, accessoire de la décision d'éloignement ;

Que le respect des relations sociales, affectives et familiales nouées par le requérant, plus particulièrement avec sa famille, est ainsi couvert par la protection conférée par l'article 8 et que la partie adverse ne souffle mot de la vie privée et familiale du requérant, alors qu'elle est sensée motiver sa décision en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas d'espèce ;

Que la partie adverse reste totalement en défaut d'établir que l'ingérence que constitue la décision litigieuse dans la vie privée et familiale du requérant est nécessaire et proportionnée à un des buts visés à l'article 8§2 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales alors qu'il lui incombait de faire apparaître dans la motivation de sa décision qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par l'acte attaqué et la gravité de l'atteinte au droit au respect de sa vie privée et familiale, ce qu'elle ne fait nullement ;

Qu'en s'abstenant ainsi de prendre en compte « la vie familiale » du requérant, telle que prévu par l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse a violé son obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, au regard de la disposition précitée ;

Que la partie adverse a failli à son obligation de motivation étant donné qu'il ne ressort pas de sa décision qu'elle se soit livrée à une appréciation individualisée de la situation de l'étranger ;

Que par conséquent, non seulement l'acte attaqué n'est pas adéquatement motivée, mais elle viole également le principe de bonne administration."

3.2. De bestreden beslissing betreft geen inreisverbod. Verzoeker kan dan ook niet dienstig de schending opwerpen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat op een dergelijke beslissing betrekking heeft.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij hiermee niet heeft voldaan aan de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van voormelde wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze beoordeling dringt zich des te meer op daar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing. Hiermee geeft hij aan dat hij de motieven van de bestreden beslissing heeft begrepen, zodat hij zich erop kan verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

3.4. De inhoudelijke kritiek wordt verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Gelet op zijn betoog gaat de Raad ervan uit dat verzoeker met de opwerping van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij werd gehoord, maar dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn verklaringen. Hij benadrukt dat hij duidelijk heeft uiteengezet dat hij zowel familie in België als in het Verenigd Koninkrijk heeft en vooral dat hij kinderen heeft die de Britse nationaliteit hebben en een echtgenote die aldaar is toegelaten tot een verblijf. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij totaal negeert dat hij een gezins- en privéleven heeft in het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker verwijst in dit verband in zijn ondersteunend betoog naar de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is verder van oordeel dat de verwerende partij geen rigoureuus onderzoek heeft verricht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 februari 2019 bij zijn interceptie door de politie werd gehoord. Meer bepaald werd op het administratief verslag van dezelfde datum, dat door de federale politie werd opgesteld, genoteerd dat hij niets wenst te verklaren. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op 25 februari 2019 opnieuw door een politieambtenaar werd gehoord, dit aan de hand van een lijst met voorgedrukte vragen die zijn opgesteld in twee talen, met name het Nederlands en het Engels. Verzoeker geeft aan dat hij in België vertoeft sedert 22 februari 2019 om hier familie te bezoeken. Hij preciseert dat hij een dag in België was om zijn broers en zussen te bezoeken en dat hij daarna terug naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen omdat hij daar familie heeft. Hij verklaart

dat hij niet terug kan naar Congo omdat hij daar vervolgd, gemarteld en gedood zal worden. Hij voert oppositie tegen het regime. Hij geeft aan dat hij internationale bescherming heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk en dat aldaar zijn vingerafdrukken werden genomen. Op de vraag ten slotte of hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft of kinderen heeft in België, verwijst hij naar zijn broers en zussen die in België leven en meldt hij dat zijn grootvader een Belgische onderdaan was. In het administratief dossier bevindt zich nog een fiche opgesteld op 25 februari 2019 door de directie centra van de Dienst Vreemdelingenzaken, die algemene informatie bevat over verzoeker. Hierop wordt genoteerd dat verzoeker getrouwd is en 8 kinderen heeft in Engeland. Tevens wordt hierin vermeld dat verzoeker een Engels rijbewijs heeft. Een kopie hiervan bevindt zich in het administratief dossier.

3.7 Aan de hand van dit alles kan worden geconcludeerd dat verzoeker wel degelijk werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd getroffen en dit tot tweemaal toe en dat hij de gelegenheid heeft gehad zijn persoonlijke situatie uit de doeken te doen. Een schending van de rechten van verdediging en in het bijzonder het hoorrecht kan dan ook niet worden weerhouden.

3.8. Verzoeker gaat er verder aan voorbij dat de verwerende partij bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten enkel de plicht heeft rekening te houden met het gezinsleven dat verzoeker in België zou leiden. Deze plicht heeft ze ook vervuld aangezien in de bestreden beslissing met betrekking tot de verklaringen van verzoeker dat hij hier zijn broers en zussen kwam bezoeken, kan worden gelezen: *“Betrokkene is meerderjarig, de relaties tussen meerderjarige broers en zussen worden verondersteld niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen.”* Verzoeker vecht deze overweging niet aan, zodat ze overeind blijft.

3.9. Verzoeker spitst zich toe op het privé- en familieleven dat hij zou leiden in het Verenigd Koninkrijk, waar zijn echtgenote tot een verblijf zou zijn toegelaten alsook zijn kinderen die de Britse nationaliteit zouden hebben. In eerste instantie merkt de Raad op dat de bestreden beslissing verzoeker het bevel geeft het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengen-acquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het Verenigd Koninkrijk is geen staat die het Schengenacquis ten volle toepast. De verwerende partij dient dan ook geen rekening te houden met een gezins- en privéleven dat verzoeker aldaar zou leiden.

3.10. In tweede instantie merkt de Raad op dat dit privé- en familieleven ook niet wordt aangetoond. Bij het verzoekschrift worden geen stukken gevoegd. Het privé- en gezinsleven wordt ook niet aangetoond door een kopie van een rijbewijs dat aan verzoeker zou zijn afgeleverd in het Verenigd Koninkrijk en dat zich bevindt in het administratief dossier. Dit wordt evenmin aangetoond door de stukken die verzoeker voegde aan zijn verzoekschrift ter ondersteuning van de ingediende vordering tot schorsing, met name een kopie van de Engelse verblijfstitel van zijn vermeende echtgenote, een kopie van een attest van een tussen verzoeker en de houdster van de voormelde Engelse verblijfstitel afgesloten gewoonterechtelijk huwelijk in Kinshasa in 1998, een kopie van een Engelse akte tot *“Convalidation of a civil marriage between two Catholics”* afgesloten op 3 juni 2008 in Westminster die verzoeker vernoemt alsook de houdster van de voormelde Engelse verblijfstitel, kopies van 5 Engelse geboorteaktes van verzoekers voorgehouden kinderen alsook enkele kopies van uittreksels uit de Britse paspoorten van verzoekers voorgehouden kinderen en kopies van loonfiches van verzoeker voor enkele maanden in 2017. Van verzoeker die thans voorhoudt al 10 jaar in Engeland te wonen – in het verzoekschrift ter ondersteuning van de ingediende vordering tot schorsing was sprake van een verblijf van 20 jaar – en daar een gezinsleven te leiden met zijn echtgenote en 8 kinderen, kan worden verwacht dat hij dit kan staven met bewijskrachtige stukken, quod non. Kopies van stukken volstaan ook niet in een context waarbij verzoeker door de politie op heterdaad werd betrapt op het gebruik van een vervalste Franse identiteitskaart op een aliasnaam en verzoekers persoonlijke elementen die hij thans meedeelt afwijken van wat hij heeft meegedeeld in zijn verzoekschrift ter ondersteuning van de vordering tot schorsing. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden wanneer hij opwerpt, *“[...] que la réalité de la vie familiale et privée du requérant n'est pas contestable”*. Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht kan dan ook niet worden weerhouden. Evenmin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet waarnaar verzoeker in zijn betoog verwijst en dat de verwerende partij verplicht om bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening te houden met hogere bindende rechtsnormen zoals artikel 8 van het EVRM. Evenmin blijkt dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout zou hebben begaan.

3.11. In derde instantie merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing niet uitsluit dat verzoeker wordt teruggeleid naar het Verenigd Koninkrijk. Dit veronderstelt een Brits paspoort, een *“British*

Emergency Passport” of “*British Emergency Certificate*” om terug te keren naar het Verenigd Koninkrijk of een Reistitel voor vluchtelingen, “*Convention Travel Document*” (Overeenkomst Benelux-Verenigd Koninkrijk, bron, https://sif-gid.ibz.be/NL/niet_eu_verenigd_koninkrijk.aspx), doch verzoeker beschikt hierover niet, zelfs niet over een geldige verblijfstitel, uitgereikt door het Verenigd Koninkrijk. Ook hier stelt de Raad vast dat verzoeker niet langer vasthoudt aan zijn relaas zoals meegedeeld in zijn verzoekschrift ter ondersteuning van de vordering tot schorsing, met name, “*Actuellement, le requérant a été admis au séjour par les autorités britanniques qui, l’ont invité à fournir ses emprunts en date du 12/12/2018 en vue d’une délivrance de sa carte d’identité*”. De Raad acht het nuttig om weer te geven wat hierover kan worden gelezen in zijn arrest nr. 217 949 van 6 maart 2019: “*Stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift dat dit zou moeten aantonen, is onleesbaar. Het toont niet aan wat verzoeker stelt dat het moet aantonen. Verder is ook stuk 10 dat gevoegd wordt bij het verzoekschrift en dat een kopie betreft van een identiteitskaart dat hem vroeger zou verleend geweest zijn door het Verenigd Koninkrijk, onleesbaar. Net de stukken die verzoeker zelf betreffen en enige duiding zouden kunnen verstrekken over zijn verblijfsstatus in het Verenigd Koninkrijk zijn onleesbaar. Ter terechtzitting werd de verzoekende partij hierop gewezen. Zij koestert de verwachting dat de verwerende partij aan de hand hiervan verzoekers situatie in het Verenigd Koninkrijk uitlooit, doch zij kan hierin bezwaarlijk gevolgd worden. Zij gaat er namelijk aan voorbij dat verzoeker door de politie op heterdaad betrapt werd op een vervalste Franse identiteitskaart op een aliasnaam waarmee hij naar het Verenigd Koninkrijk wou doorreizen. Het komt in een dergelijke context in eerste instantie aan verzoeker toe die een verhaal ontvouwt ter staving van het bezit van deze vervalste Franse identiteitskaart, om zijn verhaal met bewijskrachtige documenten te staven en minstens aan te tonen dat hij een verblijfstitel gehad heeft in het Verenigd Koninkrijk en nog recht heeft op een dergelijke verblijfstitel, quod non. Dit is de sleutel op grond waarvan de verwerende partij verzoeker zou kunnen terugleiden naar het Verenigd Koninkrijk en die verzoeker in staat stelt zijn voorgehouden gezins- en privéleven in het Verenigd Koninkrijk verder te leiden. Van de verwerende partij kan gelet op de informatie en stukken die zich bevinden in het administratief dossier niet verwacht worden dat ze nog verder motiveert in de bestreden beslissing aangaande verzoekers privé- en gezinsleven in het Verenigd Koninkrijk.*”

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA